

dere soorten in bruine en grijze tinten treft men in het Bos aan, maar daaraan kan ik nog geen namen vastknopen. Vermoedelijk betreft het hier een analoog geval als dat van de Conocybe's sectie Piliferae. Dat zal blijken wanneer een ondernemend persoon eens de Micacei sectie Pluteus voor ons land zal revideren. Vermoedelijk zal geen mycoloog hiervan het nut ontkennen, hoewel het doen iets anders is.

In „Het Amsterdamse Bos", een boek gewijd aan het besproken gebied, waarin ook iets over de paddestoelen gezegd is, wordt vermeld, dat de helft van de voorkomende zwammen op hout groeide. De verhouding kan in het nadeel van de houtwinnende fungi veranderd worden in 1 op 5. Behalve door de mycologische inventarisatie (pogingen) waardoor een groep paddestoelen veel beter bekend zijn geworden is de verschuiving in de verhouding ook veroorzaakt door de successie in de flora, waardoor zich nieuwe zwammen in het gebied gevestigd zullen hebben. Hoewel ik het woord successie al enkele malen genoemd heb, is het niet eenvoudig zelfs maar 10 soorten te noemen, waarvan met zekerheid beweerd kan worden, dat ze bv. 10 jaar geleden niet in het gebied voorkwamen. Men twijfelt steeds aan de juistheid van observaties in vroegere perioden en tenslotte is het een typische fungoïde eigenschap verstoppertje te spelen. Daarbij komt nog dat het gebied onmogelijk als geheel te overzien is. De excursies moeten zich steeds beperken tot enkele bosjes, maar een indruk krijgt men tenslotte wel.

Wanneer dan enkele van de 10 nieuwelingen genoemd moeten worden dan is Lactarius wel het mooiste geslacht dat een zekere rijping van de bodem aangeeft. Aangenomen mag worden dat de gesignaleerde soorten niet zo lang aanwezig kunnen zijn gezien hun optreden in de oudste percelen en het geringe aantal vondsten, van hoogstens enkele exemplaren. Alleen van L. glyciosmus? zijn 10 exemplaren bijeen gezien. Voorts zijn in het gebied waargenomen L. cyathula? (of obnubilus), L. turpis, quietus en subdulcis? De vraagtekens geven aan dat de determinatie aan nieuwe vondsten nodig geverifieerd moeten worden, omdat deze soorten niet beschreven en geconserveerd zijn.

Laat ik niet aan de verleiding toegeven nog wat te zeggen van de in het gebied zo goed vertegenwoordigde geslachten Clitocybe en Psathyrella en deze met de vele andere niet genoemde aspecten van het Bos voor een volgende keer bewaren!

W.J. Reijnders.

EEN WORTELGAL VAN DE PADDENRUS.

Bij het doornemen van herbariummateriaal uit het midden van de vorige eeuw van Juncus bufonius, de paddenrus, vond de heer Reichgelt, werkzaam

voor de Flora Neerlandica, enkele exemplaren met tot 1 cm grote langwerpige knolletjes aan de wortels. Ook de verzamelaar heeft de knolletjes indertijd gezien en er met een vraagteken het woord „variëteit” bijgezet.

Een microscopische doorsnede toonde mij, dat zo'n knolletje grote hoeveelheden fraai gestekelde ronde geelbruine sporen bevat. Ik had dus kennelijk te maken met een wortelgal, welke door een fungus veroorzaakt wordt. Maar hoe heette de boosdoener?

Nu kwam mij de Enumeratio Systematica Fungorum van Oudemans goed te pas. In dit werk kan men vinden, welke fungi er op de verschillende organen van een bepaalde plant voorkomen. Tot mijn verbazing vond ik hier voor de wortels van de paddenrus een brandzwam vermeld, nl. Enthorrhiza aschersoniana. Vorm en grote van de sporen bleken prachtig te kloppen, zodat dus weinig twijfel rest.

In onze collectie bleek deze soort niet aanwezig te zijn. Wel is eenmaal gevonden Enthorrhiza casparyana op Juncus tenageia. Deze soort heeft duidelijk grovere stekels op de sporen.

Ook in de literatuur vond ik geen vermeldingen van E. aschersoniana uit Nederland. Zou de soort zeldzaam zijn, of niet meer voorkomen?

De daarop volgende Zondag wandelde ik in de Leidse Hout. Hierbij viel mijn oog op Juncus bufonius, die daar in dichte zoden op de vochtige paden groeit. Voorzichtig werden enige pollen uitgestoken en in een sloot uitgespoeld, en zie de wortels waren bezet met vele knolletjes, vooral bij de basis van de plant.

Na 100 jaar werd deze soort bij de eerste de beste poging opnieuw verzameld. Vermoedelijk is zij dus vrij gewoon.

Ondertussen kwamen de knolletjes bij recent materiaal van Juncus bufonius in het herbarium niet voor. Zou dit betekenen dat de tegenwoordige botanici niet meer zo zorgvuldig verzamelen als die in vroegere tijden?

C. Bas.

SLIJMZWAMMEN.

In de Nederlandse literatuur bestaat behalve een vrij korte tabel in „Flora en Fauna” geen behoorlijk volledig werkje om Myxomyceten te determineren. Het standaardwerk is geloof ik „A. and G. Lister, A Monograph of the Mycetozoa”, 1925, voorzien van prachtige, deels gekleurde platen. Dit is echter duur en bovendien uitverkocht. In 1919 is hiervan echter een verkorte uitgave verschenen: „Guide to the British Mycetozoa” door A. en G. Lister. Uitgave van The Trustees of the British Museum, London. Het omvat 62 bladzijden met tabellen en 52 figuren. De determi-